

ret for deres Fordringer i Skib med Fragt og i Ladning, jfr. §§ 268 og 276, dels ifølge § 229 Ret til at modsætte sig Skibets og Ladningens Bortførelse forinden de ere fyldbestgjorte.

Hvad dernæst Bjergelønnens Bestemmelse angaar, gives i § 224 den almindelige Regel, at naar Parterne ikke kunne enes om dens Størrelse, bliver den at fastsætte af Retten, det er Søren. Efter Forordn. af 28. Decbr. 1836 § 6 er det for Tiden, hvor egentlig Indstranding paa Forstranden af Skib eller Gods finder Sted, Amtmanden, der under Returs til Justitsministeriet, jfr. Forordningens § 34, i Mangel af Overenskomst efter Villighed fastsætter Størrelsen af Bjergelønnen, saaledes, at den ikke maa overstige en Tredjedel af det Bjergetes Værdi, dog at Bjergerne i ethvert Tilfælde have Krav paa at faa deres Udgifter erstattede. Udenfor Strandingstilfælde er ifølge Fdg. af 1836 § 31, bortset fra de singulære Bestemmelser om Dykkervasenet, Fdg. af 16. Marts 1842, og om Opflstning af Ankere, Lov af 22. Decbr. 1876, Bjergelønnen for Skib eller Gods, der findes i aaben Sø uden at Folk følge samme, bestemt til Halvdelen af det Bjergetes Værdi, men til en Tredjedel, naar det findes paa Forstranden eller mellem Landene, saasom i Fjorde, Vigge eller andre Steder tæt ved Forstranden. Ligesom de gældende Regler imidlertid forsaavidt angaar Bjergelønnens Størrelse hverken ere udtømmende eller tage tilstrækkelig Hensyn til Bjergernes og vedkommende Gjeres naturlige Krav, saaledes har man overhovedet forment, at der turde være god Tøje til at forlade det hele, som det vistnok tør betegnes, lidet rationelle og heldige System med Øvrigheds Afgørelse i de heromhandlede privatretlige Forhold. Et Skridt i denne Retning kan iøvrigt siges allerede at være gjort ved Loven af 19. Februar 1861 om Øprettelsen af en Sø- og Handelsret i Kjøbenhavn, forsaavidt den i § 16 paalægger bemeldte Ret efter Justitsministeriets Begæring at afgive Erklæring angaaende Strandingstilfælde, der ere indstillede til Ministeriets Resolution, navnlig med Hensyn til Spørgsmaal om Bjergeløns fastsættelse. I det danske Sølovdraft fra 1882 foresloges det vel i Almindelighed at gøre Strid om ikke kontraktmæssig bestemt Bjergeløns Størrelse til Genstand for retslig Afgørelse — hvorved der formentes haade at staffles større Garanti for Parterne og at opnåas større Sikkerhed for ensartede Afgørelser i hele Landet —, men efter det nævnte Udkast skulde Bjergelønnen dog foreløbig fastsættes af Politimesteren, saa at

Spørgsmaalet om dens Størrelse først blev at indbringe for Retten, naar nogen af Parterne var misfornøjet med Politimesterens Ansættelse, og det foresloges derhos, at alle deslige Sager skulde indbringes for Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn, forsaavidt Parterne ikke havde vedtaget noget andet Bæretning. Dette sidste begrundedes særlig ved den Betragtning, at den almindelige Underdommer vilde være mindre egnet til at dømme i den Sag, som han i Reglen som Politimester en Gang foreløbig havde afgjort; herom bliver der jo imidlertid ikke Tale, naar Sagen ordnes saaledes, at Spørgsmaalet straks undergives judicial Afgørelse uden først at forelægges for Politimesteren. Og forsaavidt Henlæggelsen af alle de paagældende Sager under Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn efter de hidtil bestaaende Forhold ikke uden Tøje vilde kunne begrundes derpaa, at særlig den nævnte Ret maa forudsættes at være i Besiddelse af den væsentlige specielle Indsigt i Særetsforhold, maa det hertil bemærkes, at det er en almindelig Forudsætning, at der samtidig med Sølovens Ikrafttræden oprettes sagkyndige Soretter rundt om i Landet. Naar dette sker, bortfalder enhver Grund til ikke at henlægge de her omhandlede Sager under dem. Men der er da formentlig heller ikke længere nogen rimelig Grund til paa en Maaade at forstyrre Systemet ved at indskyde Politimester Afgørelsen som et Gennemgangsled inden Sagen indbringes for Retten til retslig Afgørelse. Denne Politimesterens Mellemkomst, som i og for sig synes lidet principmæssig og maaste vel kunde have sine Befæneligheder, maatte vel navnlig begrundes ved den Betragtning, at derved let og hurtig vilde kunne faas en foreløbig Afgørelse, som i mange Tilfælde vilde blive accepteret af de Paagældende og derved spare dem den med Øphold og Besvær forbundne Retsforfølgning i Kjøbenhavn. Dette kan imidlertid ikke gøres gældende, naar der paa Stedet eller i Nærheden deraf er en Soret, hvor Sagen tør ventes at finde en hurtig og sagkyndig Prøvelse og blive Genstand for en virkelig, judicial, Afgørelse. — Et Spørgsmaal om Bjergelønnens Størrelse undergives retslig Afgørelse, stemmer iøvrigt haade med svensk Sølov af 1864 § 181, tyff Sølov Art. 744, og i Princippet med norsk Søfartslov §§ 91 og 92.

Naar Størrelsen af Bjergeløn, i Tilfælde af Tvist derom, skal fastsættes af Retten, er det saa meget mere naturligt, at Loven, uden i noget Tilfælde at fastflaa en bestemt Begrænsning, aabner Udgang til ved det Skøn, hvorpaa Dommen skal grundes,